

JØRN LIER HORST

**MERIKÄÄRMEEN
ARVOITUS**

Suomentanut Päivi Kivelä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Norjankielinen alkuteos *CLUE – Sjøormgåten*
First published in Norway by Kagge Forlag AS 2016
Copyright © Jørn Lier Horst & Kagge Forlag AS 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
Suomentanut Päivi Kivelä

ISBN 978-951-1-47463-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Cecilia Gaathe asuu Täysihoitola Helmessä. Hänen isänsä Alan W. Gaathe on täysihoitolan omistaja ja johtaja. Cecilian äiti Iselin Gaathe hukkuu mystisesti Venepoukamassa edellisenä kesänä.

Leo Bast on juuri muuttanut Venepoukamaan. Hän asuu täysihoitolan yksityisellä puolella äitinsä Rebekan kanssa, joka on palkattu hotellin johtajaksi. Leon vanhemmat ovat eronneet. Hänen isänsä on toimittaja ja asuu Dubaissa.

Une Flaker asuu vanhempiensa ja kahden veljensä kanssa vanhassa kalastajan talossa Venepoukaman itäpuolella. Unen isä Widar Flaker on kalastaja ja äiti on opettaja kaupungissa.

Egon on Unen koira. Sen nimi on Egon, koska se on egoistinen ja itsepäinen ja toimii lähes aina oman päänsä mukaan. Polvenkorkuisella sekarotuisella Egonilla on kihara ruskea turkki, pitkä häntä ja kostea kuono. Egonin väitetään polveutuvan poliisikoirasta.

Täysihoitola Helmi

Täysihoitola Helmen rakennutti Cecilian isoisän isoisä yli sata vuotta sitten. Silloin vieraat tulivat höyrylaivalla syvänmerenlaituriin tai junalla kaupunkiin, mistä jatkoivat hevosvaunulla rannikolle. Sodan aikana saksalaiset valtasivat täysihoitolan upseerien asunnoksi. Sen jälkeen omistajia oli useita, kunnes Cecilian äiti ja isä ostivat talon, kunnostivat sen ja alkoivat vuokrata huoneita vieraille. Cecilia ja hänen isänsä asuvat täysihoitolan yläkerrassa yksityisellä puolella, samoin kuin Leo ja hänen äitinsä. Cecilian tornihuone kohoaa korkealle täysihoitolan yläpuolelle.

Sisältö

1. Myrskyn jälkeen.....	9
2. Merihirviö	15
3. Poisvienti.....	21
4. Phone Utria.....	27
5. Wikipedia	32
6. Sormus	37
7. Etsintä.....	41
8. Kellari	46
9. Yöllinen vaellus.....	52
10. Merikäärme.....	57
11. Eläinten suojelija	64
12. Uusi vieras	70
13. Roskakuski	75
14. Kiikarointia	81
15. Operaatio Lisko.....	86
16. Raksahdus	91
17. Mylly.....	97
18. Piilopaikka.....	103
19. Myllyn ratas.....	107
20. Vaarallisilla vesillä.....	112
21. Vastakkain	116
22. Räjätys.....	121
Thales	127

”KAIKKI ON SYNTYISIN VEDESTÄ.”

THALES, 624–547 EAA

1. luku

Myrskyn jälkeen

Rajuilma oli kestänyt kolme päivää. Tuulen nopeus oli ollut myrskylukemissa. Aallot, jotka yleensä vyöryivät rantaan rauhallisesti, olivat muuttuneet korkeiksi, harmaiksi vesiseiniksi. Suurimmat nousivat täysihoitolan pysäköintipaikalle asti. Niin kovassa merenkäynnissä rantaan ajautui meren pohjasta monenlaista. Hylkyjen palasia, kuolleita kaloja, rahtilaivoista pudonnutta lastia ja joskus tavaroita, jotka olivat kulkeutuneet merivirtojen mukana kaukaisista maista.

Nyt myrsky oli alkanut hellittää. Cecilia, Leo ja Une istuivat kärsimättöminä tornihuoneessa odottamassa sateen loppumista. Tähän aikaan vuodesta, tällaisen myrskyn jälkeen, oli jännittävää mennä rantaan katsomaan mitä meri oli huuhtonut maihin.

Leo katseli kiikarilla rannalle.

”Siellä on joku pieni kirstu”, hän sanoi ja ojensi kiikarin Cecilialle.

”Melkein keskellä rantaa”, hän neuvoi ja osoitti suuntaa.

Cecilia sääti kiikaria nähdäkseen paremmin. Rannalle oli ajautunut suuria ruskeita leväkimppuja ja pitkä sininen köysi, veneen laidasta pudonnut punainen lepuuttaja ja muutama valkoinen muovikanisteri.

”En näe sitä”, Cecilia sanoi ja käänteli kiikaria.

”Se on melko pieni”, Leo selitti ja näytti uudestaan suuntaa.

Cecilia katsoi kiikarin yli ja nosti sen sitten uudestaan silmille.

”Nyt minä näen sen”, hän sanoi huomattuaan puisen lippaan, joka oli suunnilleen kenkälaatikon kokoinen.

Hän ojensi kiikarin Unelle ja tämä huomasi lippaan heti.

”Mitähän siinä on?”

Cecilia katsoi pilviä. Sade jatkui vielä mutta ei enää kovin rankkana.

”Mennään katsomaan”, hän sanoi.

Egon nousi lattialta makaamasta ja alkoi heiluttaa häntää huomattuaan, että oltiin lähdössä ulos.

Kaikki pukivat kumisaappaat ja sadetakit ja menivät pihalle. Sade oli muuttunut kevyeksi tihkuksi. Merellä sumu oli alkanut tihentyä ja peitti horisontin näkyvistä.

Pihalla oli vielä pieniä lumikasoja aurauksen jäljiltä, mutta suurin osa oli sulanut sateessa ja suojasäässä. He astuivat madaltuneen aurausvallin yli ja menivät rannalle. Se oli liejuinen, saappaat vajosivat hiekkaan joka

askeleella. Tuuli pörrötti Cecilian tukkaa ja hän tunsi suolan ja lahonneen levän tuoksun.

Leo ehti ensimmäisenä lippaan luo ja nosti sen maasta. Kansi roikkui vinossa yhden saranan varassa. Leo katsoi lippaaseen ja muuttui pettyneen näköiseksi.

”Tyhjä”, hän sanoi ja heitti lippaan pois.

Cecilia otti sen. Äiti oli kerännyt rannalta ajopuita ja muita tavaroita ja tehnyt niistä koristeita. Pieni puulipas voisi sopia kukkalaatikoksi. Kun Cecilia katsoi lipasta, hän huomasi kuitenkin että sen kylkiin oli porattu pieniä reikiä. Niistä multa valuisi pois. Hän pudotti lippaan maahan ja huomasi samalla mustan muovisäkin ruskean rakkoleväkasan alla.

”Mitähän tuossa on?” hän sanoi ja kiskoi säkin esiin.

Säkki oli sidottu kiinni valkoisella narulla. Leo tuli katsomaan, otti taskuveitsensä ja viilsi säkin kyljen auki. Maahan kierähti kaksi kiinni solmittua muovikassia. Leo viilsi toisen auki. Siitä putosi tyhjiä maitopurkkeja ja säilyketölkkejä.

”Pelkkiä roskia”, Une sanoi.

He jatkoivat matkaa. Saappaiden ympärillä hyppeli pieniä leväkatkoja. Cecilia otti suuren meritähden ja heitti sen takaisin mereen. Leo löysi puunjuuren, joka oli sarvipäisen vuohen näköinen. Une luuli löytäneensä pullopostia, mutta muovipullo olikin tyhjä.

”Katsokaa!” Leo huusi ja osoitti.

Vähän kauempana rannalla oli suuri aaltojen tuoma vanerilevy, joka oli hautautunut melkein kokonaan

leväkasojen alle. Cecilia ei heti käsittänyt mitä Leo tarkoitti, mutta huomasi sitten että sen alta pilkkotti jalka.

He katsoivat toisiinsa.

”Onkohan sen alla joku?” Une kysyi.

Leo ei vastannut vaan meni vanerilevyn luo. Hän otti kiinni kulmasta molemmin käsin ja siirsi sen sivuun.

Cecilia huokaisi helpotuksesta. Vain vanha kumi-saapas. Sen vieressä oli kolhiintunut kahvipannu ja sininen villapaita. Lisää aaltojen tuomaa tavaraa.

Sade oli lakannut kokonaan ja Cecilia avasi sadetakin. Toistaiseksi he eivät olleet löytäneet mitään kiinnostavaa.

Myös vanha merikapteeni Tim Tallakstad oli lähtenyt ulkoilemaan.

Cecilia vilkutti hänelle.

”Löytyykö mitään?” Vanha Tim huusi.

”Roskia vain”, Cecilia vastasi ja potkaisi vanhaa maali-purkkia.

Vanha Tim pysähtyi ja katseli keppiinsä nojaten kun Cecilia, Leo ja Une jatkoivat etsimistä.

Muutaman metrin päähän laskeutui lokki ja alkoi kiskoa jotain nokallaan. Toinen lokki tuli häiritsemään sitä. Ne kirkuivat toisilleen nokka ammollaan. Egon juoksi paikalle ja ajoi linnut pois.

Une löysi vesirajasta oranssit pelastusliivit.

”*M/S Marinus*”, hän luki vettä valuvista liiveistä.
”Pudonneet jostain veneestä.”